

Hayatın Dış Ağrıları

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Kasım 2015

An'sız ve mekânsız cümleler dolandıkça ayaklarıma, hükmünü yitiren rahvan imgeler seğirtiyor bir yakamdan ulaşamadığım diğer yakaya. Tenezzül dahi etmediğim ışıksız ve coşkusu yitik akşamlarda sağaltıyorum yankısız acılarımı. Acıtan ve iştahımı kabartan kifayetsizliği doğurgan yeryüzünün ket vurdukça istimplâk edilmiş ve boyutsuz aşklara çoğalttığım hüznün yüklü rahvan ve ergen düşlerim sağanak misali kiblemi daha da mahrem kılmakta.

Bakımsız tümceleri güzelleştirme gayreti içerisinde sarılıyorum kaleme ve etmediğim ne kadar kelim varsa ömrüme sığdıramadığım, sırtık bir endamla akıtıyorum yaşlarımı yas addedilen ölüm iken dirayetimi sınavan.

Sığıntı olmayan varlığım amaçsızca gölgelenen kuytularda nöbette: sükûtum ne ikrardan ne de yalandan. Bu yüzden uzağında yalan dünyalar çalkalarken büklüm büklüm çaresizliği teğet geçip de delerken yüreği en derinden ne de olsa he ne kadar atıfta bulunsalar da köşesinden bile geçmediğim o karanlık sokağın bil ki; en sadık yerleşkesine konakladım biriktirdiklerimi görmezden gelen kim varsa. İskaladığım belki de iskalandığım ve hırpani körelmişlikleri ile seğirttikçe akıl melekeleri sonlandırıyorum o amaçsız seyrini gönülsüz imgelerin.

Tüme varan bir yanılğı hatta dipsiz bir öfke bağrılarına bastıkları nefret gibi bir ikilem iken sığındıkları daha da seviyorum benliğimi. Mademki tefekkürü yüklemişim yorgun ruhumun atlasına kem gözlerle soldurmaya çalıştıkları o çiçeği daha da özenle saklıyorum bir ömür korumakla mükellef olduğumun bilinciyle ne de olsa atalarımın miras her ne kadar çoktan galip geldikleri gibi bir yanılğıyı teselli bilseler de.

İzafî bir yörünge tecelli eden ve boyutsuz bir aşk benimki sürrealist imgeleri gökkuşağına hapsolmuş. Gönül yorgunu bir pervasızlık nüksettikçe gecenin bir vakti hayatı anlamlı kılan o hüznün yağmuruna bile yeri geliyor şükrediyorum. Tek tesellim belki de o rahvan gölgeler mabet bildiğim gönül otağında sürgün bir aşka sığındıkça ve yetilerim el verdikçe vuruyorum gönül telime defalarca yadırgandığımı bile bile sığdıramadıklarımı bir ömür boyu, bu sefer hapsediyorum beyaz sayfaya anamın ak sütü kadar helal bir mutluluğa haiz olacağımın beklentisiyle gönül birlikteliği ettiğim her kim varsa gözümün nuru addedip doya doya ağlıyorum yeri geldi mi katıla katıla boğuluyorum kahkahalara katık yapmışken aşkı.

Satırları arasında kaybolduğum o cümleyi dilime pelesenk yapmış bir imgelemenin ışığında yadsıyamadığım yaşama sevincim ne zamanki tökezlese sarıyorum filmi en başına: "hayatın dış ağrıları ya da nasırları olarak kabul edelim hepsini..."(alıntı)

Söylemin sahibi belki de irdelediği hayatı kendime en yakın hissettiğim ki her bir cümlesi bir külliyata tekabül eden...

Kavradıkça hayatın anlamsızlığını anlamlı kılan kanatıyorum yaralarımı kanadıkça çoğaldığım ve kandıkça daha da mutlandığım.

Ölmüş kim varsa bilfil seğırtirken yakınımda uzak kılıp, devingen ruhum her ne kadar muzdarip olsa da göğüs çeperim genleşen bir hidayetle göz göze geliyorum gizem yüklü o seyirlik gökyüzüyle bir anlamda gerçeğime nail olmanın verdiği o coşku ile güdümlü bir rehavet çörekleniyor en derine ve en bilinmeze.

Hissettiğim acı her ne kadar soyutlasa da somut bir döngüye müdahil olmanın verdiği heyecan ile uzağındayım tüm hezeyanların ve maliksiz yalanların ne de olsa erbabıyım güzelin ve aşkın tek bir çiçekte bile duyumsamak iken biçilen payıma.

Sevip dibe vuran bir buhranmışçasına yaşananlar sevmekten muzdarip ve bitap düşmüş iken kara gölgeler, sığındığım masumiyet ve beyaz en bariz yanılığ kimine göre ve addedilen hangi sıfat ise üstüme alınmadığım. Gıybeti destur bilenlere inat aşkı yön bilip marazi bir aşka meftunum beşeri bir yanılığdan çok uzak üstelik bir gün ereceğim kerevete rast gelecekken aşk yolunda.